

Michaela Fišarová

ELA v zemi medvědů

Nakreslila Jitka Petrová

Albatros

Ela v zemi medvědů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Fišarová
Ela v zemi medvědů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ELA v zemi medvědů

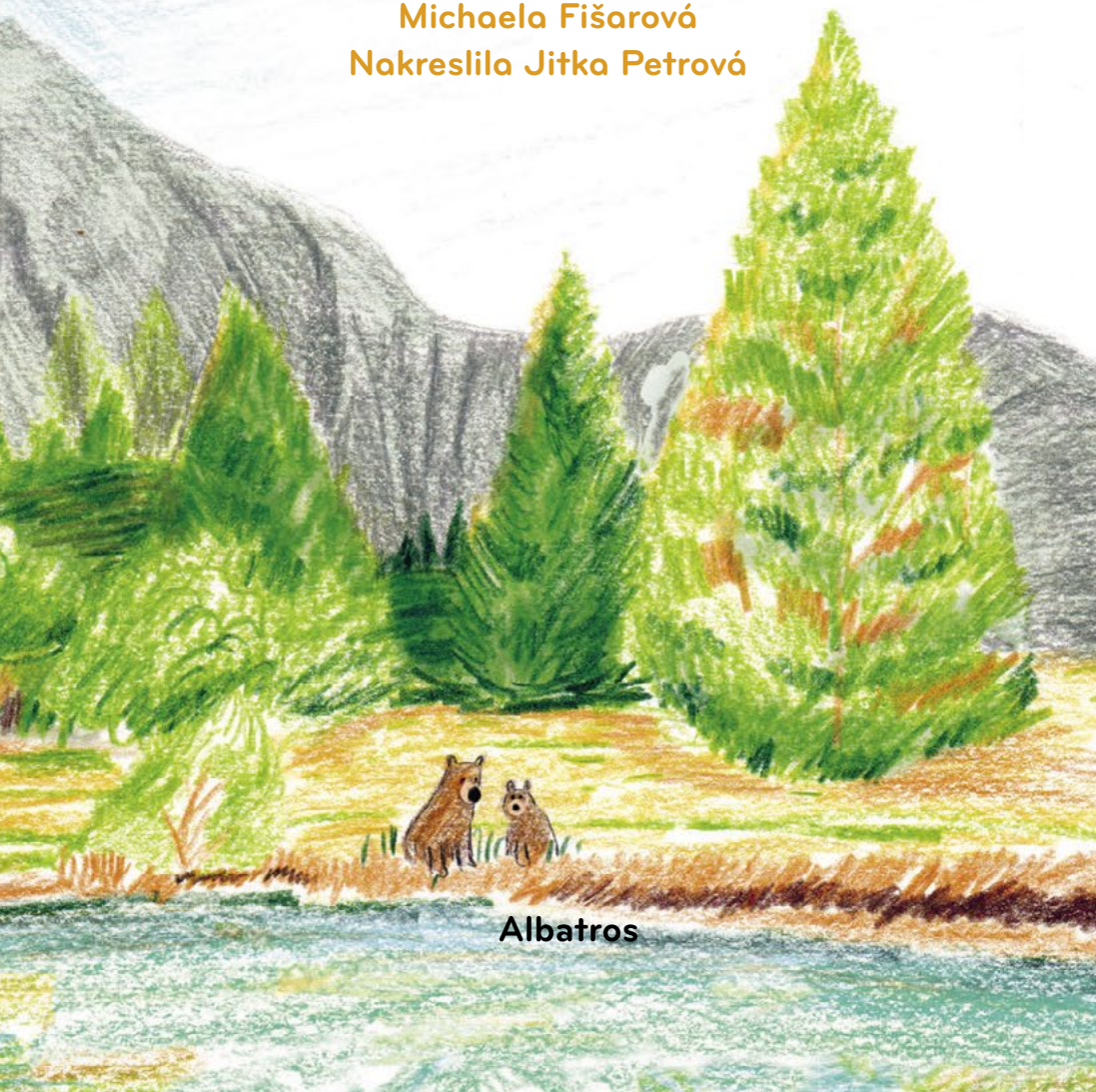

ELA v zemi medvědů

Michaela Fišarová
Nakreslila Jitka Petrová

Albatros

1.

Let na druhý konec světa

Na letišti v Německu jsme byli hodně brzy. Autobus jel přes noc. V 5.55 jsme stáli před letištní halou.

Mísily se tu spousty různých vůní a lidí všech možných barev pleti, svlečených do šortek a triček i úplně zahalených. Halou se nesly zvuky křičících i smějících se dětí. Zachytila jsem kousky rozhovorů, kterým jsem nerozuměla.

Lidé jedli, pili, chodili sem a tam a nebo jen postávali před tabulí odletů. Mamka únavou zívala.

Náš let byl kvůli bouřce opožděn.

Tatka vyjednal na přepážce odletů poukaz na občerstvení od naší letecké společnosti.

Hurá!

Nemuseli jsme jíst maminčiny namazané bagety se sýrem a vejcem, ale šlo se na pizzu!

„Co do toho zase dloubáš?“ ptal se tatínek.

„Nechce ty zelený olivy, jí jenom černý,“ bránila mě maminka.

Ale jinak byla pizza mňamka a zbylo nám i na pudinkový koláč.

Po několika hodinách mě čekání fakt už nebavilo!

„Půjdu se podívat do obchodu,“ pohodila jsem hlavou směrem dopředu.

„Neztrať se!“ zavolal na mě táta.

Já poté, co jsem na sebe nastříkala několik testerů parfémů, jsem se... ztratila.

Jak jsem mohla vědět, že z obchodu vedou dva východy?

Bylo tu tolik chodeb a tolik lidí, až se mi z toho točila hlava.

Za chvíli jsem naštěstí zahlédla mamku, jak šla svým směrem a už z dálky kroutila hlavou.

„Ještě toho trochu!“

„Koupíš mi to, prosím?“ držela jsem v ruce krabici malých čokoládiček.

„Elo, víš, že se do Států nesmí vozit žádné potraviny. Kvůli pár čokoládkám nebudeme riskovat nepříjemnosti!“

„Všechny je sním!“

„No, to určitě! V letadle přece budeš mít jídlo,“ odešla nekompromisně pryč.

Ani klíčenka s plyšovou myškou neprošla, a ta se přitom v pohodě vozit mohla!

„Nebudeme pořád utrácet za hlouposti. Jestli se nudíš, něco si čti!“ řekla už trochu našťavaně mamka, ale já jsem věděla moc dobře, že to nebylo až tolik kvůli plyšové myšce, ale kvůli tomu nekonečně dlouhému čekání.

Mobil se úplně vybil a zásuvku jsme nenašli.

Bože!

Chtělo se mi strašně spát. V noci jsem se v autobusu pořád dívala z okýnka. Sedačka byla strašně tvrdá a nepohodlná a hlava padala, až bolelo za krkem. Na chvíli jsem se opřela o tašku, ale jeho rameno tlačilo.

Letadlo, letadlo, polet' už!
Snad bude u sedadel zásuvka.

V letadle jsem konečně nabila mobil. A pořád nám nosili nové a nové jídlo! „To se do mě přece nemůže vejít!“ nevěřila jsem.

Pouštěla jsem si oblíbený film, ale v angličtině jsem mu tolik nerozuměla. Ještě štěstí, že jsem ho znala skoro nazpaměť!

„Eliško, zkus chvíli spát,“ řekla zívající maminka, „a nekoukej do toho pořád!“

Dala jsem si kolem krku polštářek a přikryla se měkkou modrou dekou. Obojí jsme dostali v letadle. Klimatizace tu pěkně fučela, br!

Z okýnka jsme viděli Island. Přeletěli jsme nad ním směrem ke Grónsku.

Měli jsme tři sedačky vedle sebe. Uprostřed trupu letadla bylo sezení pro čtyři lidi a na levé straně letadla byly zase tři sedačky.

Zdvihla jsem ze sedadla mamku i taťku, protože jsem musela na záchod. A pak jsem se ještě trochu prošla po letadle, abych se protáhla.

Let utíkal docela příjemně. Cestování mám moc ráda!

Konečně jsem usnula. Vzbudil mě teprve hlas letušky v reproduktoru.

„Za chvíli budeme přistávat,“ šeptala vedle mě ro-zespale maminka.

„Už?“ podivila jsem se a znovu vyhlédla z okénka.
Ahoj San Francisko!

2.

Ospalé San Francisko

Tatínek zavolal taxi, a to nás dovezlo až na Post Street, kde budeme bydlet.

„Slyšel jsem, že San Francisko je bezpečné město,“ snažil se tatínek navázat konverzaci s řidičem, který za volantem zíval.

Byla půlnoc.

„Bezpečné,“ přikývl a začal zase zívat a přivírat oči.

„Jsmo z Evropy, z České republiky,“ snažil se ho probrat tatínek sedící na sedadle spolujezdce.

„Já z Indie,“ hlesl taxikář a opět hlasitě zívnuł. „Ale už patnáct let tu pracuju.“

„Máte hezkou práci,“ řekl taťka. „Můžete se pořád bavit s lidmi.“

Dlouho jsme pak mlčeli, než mu tatínek znovu položil otázku, aby ho probral.

„Co byste nám v San Francisku doporučil vidět?“

„Nechodit moc do centra,“ utrousil Ind.

„Proč?“

„V centru je hodně bezdomovců, leží na chodnících a staví si tam i stany, tak chod'te do parků a k moři,“ pronesl jedinou větu, než jsme z auta vystoupili.

„Tati, neříkal jsi, že budeme bydlet poblíž centra?“

Tatínek se jen unaveně pousmál a já věděla, že na tohle opravdu nechce odpovídat.

Když nám řidič taxi skládal kufry na chodník, opatrně jsem se kolem sebe rozhlédla, jestli poblíž někdo neleží. Nikoho jsem ale neviděla.

„Snad se dozvoníme,“ zamumlal tatínek a nervózně si prohrábl vlasy. „Recepce je otevřená jen do půlnoci.“

Mrkla jsem na mobil. Půl jedné.

„Poslal jsem jim zprávu, že let má zpoždění a dorazíme trochu později.“

Sedla jsem si unaveně na kufr.

To to pěkně začalo!

Tatínek znovu stisknul, velmi naléhavě, zvonek. Konečně jsme uslyšeli šouravé kroky za dveřmi a po malé chvíli i otočení klíče v zámku.

„Je po půlnoci,“ prohlásil mrzutý hlas starší paní.

„Omlouvám se, poslal jsem zprávu, náš let měl zpoždění.“

„Kde je ta proslulá americká vřelost?“ šeptala maminka.

„Tak pojd'te,“ zabručela ta paní a mávla rukou. Jen co jsme vtáhli dovnitř všechna zavazadla, zamkla za námi těžké dřevěné dveře.

Ocitli jsme se ve vstupní hale se starým dřevěným schodištěm potaženým proslapaným červeným kobercem.

„Moment,“ řekla paní a zmizela v malé místnosti vlevo. „Druhé patro, pokoj 210,“ prohlásila a natáhla před sebe ruku, v níž držela klíče.

„Děkuju,“ špitnul tatínek.

„Ostatní vyřídíme zítra ráno na recepci,“ řekla paní a ztratila se opět v té malé místnosti.

„Tamhle je výtah,“ ukázala maminka a já zmáčkla tlačítko.

Přijel opravdu velmi malý starý dřevěný výtah a tatínek musel naše kufry vyvézt nahoru na dvakrát.

Jenže ouha, klíčem od pokoje nešlo v zámku otočit, a tak jsem si opět sedla na kufr.

Věděla jsem, že teď nebyla ta chvíle, abych cokoliv řekla. Napětí by se dalo krájet.

„Je to opravdu 210?“ zeptala se netrpělivě maminka. „Půjč mi to!“

Na klíči žádné číslo nebylo a na rámu vedle dveří byla malá plechová tabulka s číslem 210.

Když se pokoj nepodařil odemknout ani mamince, tatínek pronesl, že to půjde dolů vyřídit.

Seběhl po schodech, které pod ním nesnesitelně vrzaly a my jsme se s mamkou cítily strašně osamělé. V cizím městě, cizím hotelu, před pokojem, do kterého jsme se nemohly dostat.

Mamce začal vyzvánět mobil a jeho zvuk se nesl celou chodbou. Rychle hovor odmítla.

„To nás prozvaní babička,“ vzdychla. „Ještě jsem jí nenapsala, že jsme na místě.“

„Nevisí tu někde heslo na wifi?“ rozhlédla se mamka bezradně kolem sebe, když vtom se dveře vedle nás doširoka otevřely a v nich se objevila mohutná postava.

Obě jsme leknutím nadskočily.

„Omlouvám se, že jsme vás vzbudily!“ hlesla vylekaně mamka.

Na tmavé tváři se však objevil veliký bělostný úsměv.

„Naši noví sousedé! Vítejte v San Francisku!“ vypískla osoba nadšeně, a než jsme stačily s mamkou cokoliv říct,

obejmula nás svým mohutným tělem tak pevně a vřele,
že jsem téměř přestala dýchat.

3.

Apartmán

Tatínek přinesl nové klíče, ty už našťestí fungovaly. „Je to tu docela malé. Tohle přece není žádný apartmán,“ prohlásila maminka, když se po pár krocích ocitla za stěnou mého malého koutku. Pokoj se tomu říkat nedal, jelikož jsem neměla ani dveře.

Bože!

Vstupovalo se ke mně průchodem v pravé stěně. Vchod měl půlkruhovou klenbu. Toť vše. Uvnitř byla jedna malá postel, skříňka a okno do ulice. Na postel jsem si položila svůj polštář s Elsou z Ledového království, co jsem ještě jako malá dostala od babičky. Z kufru jsem vytáhla i plyšového Pejska, který se tak i jmenuje. Usínám s ním každý večer, i když už jsem docela velká.

„Co je to za žebřík?“ zeptala jsem se maminky, když jsem se vyklonila z okna.

„Únikový,“ pronesla bez dalšího vysvětlení.

„Únikový?“ zopakovala jsem s údivem. „Proč bychom po něm někam unikali?“

„Kdyby hořelo nebo bychom byli v nebezpečí. Máš to přece v každém americkém filmu,“ smál se tatínek. Mně to tedy směšný ani trochu nepřipadalo.

Hnusný pokoj, a ještě hnusnější kovový únikový žebřík kousek vedle mého okna.

Ach jo! Vůbec se mi tady nelíbilo.

Naši měli pokoj větší. Vstupovalo se do něj z malé předsíňky, kde byl botník a věšák a odkud vedly dveře do koupelny, v níž byl i záchod a dveře do šatny, kde to smrdělo.

„Nemůže tu být nějaká mrtvá myš?“ zeptala se tatky utrápeně maminka.

„Nemůže!“ odpověděl důrazně tatínek. „Někdo, kdo tu bydlel před námi, si tady asi nechával hodně smrdutý boty!“

„Fuj!“ vykřikla jsem a zacpala si nos.

„Chceš si dát něco k nám?“ zeptala se mě maminka, když jsme se vyspali, a ona ráno vybalovala věci do veliké skříně naproti manželské posteli.

„Ani ne,“ pokrčila jsem rameny.

„Tak kdyby se ti to do skřínky nevešlo, řekni,“ nabídla mi a vsunula do poličky kupičku tatínkových triček.

„Elo, já si dám k tobě do skřínky svoje foťáky a ty si dej věci sem, ať to máme všechno pohromadě,“ prohlásil tatínek.

„No to ne!“ hájila jsem si svůj koutek a utíkala si vybalit kufr dřív, než budu mít u sebe v tom pidi rádobu pokoji ještě tatínkovy foťáky, stativy, clony, filtry a kdovíco ještě.

Do deníku jsem si napsala:

Tatínek je fotograf a bude mít tady v Americe práci. Musí udělat spoustu fotek do jedné umělecké fotografické knížky a my jsme tady s maminkou s ním. Maminka má výhodu, že je překladatelka

z angličtiny, a tak může vlastně pracovat kdekoliv na světě. Já tu výhodu nemám. Musím se doučit všechno, co se u nás ve škole probírá.

„Holka, vždyť ty máš věčné prázdniny!“ říkává babička. „Tak co si stěžuješ? Já kdybych mohla za mlada takhle cestovat, byla bych šťastná jako blecha!“

„Šťastná tedy rozhodně nejsem, a už vůbec ne jako blecha!“

Stýská se mi po spolužáku Petrovi, který asi není úplně jen obyčejný spolužák.

Co když se zamiluje do Zuzky, když budu pryč? Zatím jsem mu nemohla napsat ani jednu jedinou zprávu! Pořád totiž nemáme heslo na wifi.

„A učení a sešity si mám dát tady jako kam?“ zeptala jsem se s hromádkou knih v ruce, když jsem dopsala své zápisky.

„Eliško, nevím, zatím si to polož na skříňku a já třeba časem seženu ještě nějakou poličku,“ řekl táta, když si na stůl u nich v pokoji vyskládal všechno své foto příslušenství. Okolo stolu byly tři židle a v rohu stála stará lednice s mrazákem, která hrozně vrčela.

„Neusnu, když to dělá takový rámus,“ prohlásila jsem směrem k lednici.

„Tak si zavřeš dveře,“ zasmál se tatínek svému vlastnímu vtípu.

Mně to vtipný nepřipadalo ani trochu!

„Kam si mám dát to učení?“ zopakovala jsem.